

Incerteses

GEMMA CALVET | Actualitzada el 22/11/2011 00:00

Quan la força dels esdeveniments és contundent, agradi o no, el millor és acceptar-ho. La majoria absoluta i aclaparadora del PP posa en evidència que els pròxims temps la força d'un sol partit podrà decidir de manera unilateral totes les qüestions de la política espanyola.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Cal reconèixer que la força decisòria ara ja no es troba tant en la seu de la política del Congrés com en la bicèfala dinàmica franco-alemanya a Europa, o en la bogeria irracional dels mercats financers. Això no impedeix que pel que fa a la realitat més immediata en temps i proximitat, les coses dependran de la voluntat d'un únic partit polític. La primera incertesa és la de saber quin pes tindrà el perfil personal del nou president del govern, Mariano Rajoy. La tensió interna entre una visió més centralista o la dreta més recalitrant del sector de Trillo és un factor que determinarà molt algunes decisions.

La dita que les majories absolutes no són bones no necessàriament ha de ser certa sempre. L'actual panorama de crisi ha situat la demanda social en un lema polític: cal lideratge i capacitat de decisió. Paradoxalment, les dretes, defensores naturals del mercat globalitzat i de l'especulació financera, ara són les dipositàries de la capacitat de decisió en gran part del panorama europeu. La dimissió per impotència de Papandreu a Grècia és el símbol més clar de la situació de la socialdemocràcia europea en general. Desorientada, feble i sense suport. La davallada del PSOE ha estat aclaparadora. Quina serà la opció d'oposició que farà Rubalcaba? ¿Atansament a IU o l'opció de donar suport a mesures urgents de retallades i canvis en les polítiques socials, o la de fer una oposició des de posicions d'esquerra reclamant la dació en pagament, defensant la negociació col·lectiva o la regulació bancària? Aquesta seria la segona incertesa. Malgrat no tenir poder, la posició del PSOE tindrà molta rellevància de cara al futur del sistema de benestar social i per a la creació o no de consens social en les dràstiques mesures que sembla que Rajoy vol impulsar.

Bobbio segueix vigent en aquell *Dreta i esquerra* de l'any 1995, quan afirma: "Sobre la distinció entre dreta i esquerra, ja no es tracta ara de comprovar la seva legitimitat, sinó d'examinar els criteris de la seva legitimació, la seva ideologia, les seves propostes. I sobretot estar atents a aquella línia contínua entre l'esquerra inicial i la dreta final".

Les mesures més urgents tracten de com encarar la crisi. Cal aturar l'atur, crear ocupació i recuperar la credibilitat dels mercats. Aquests grans arguments del guió són els que li han donat al PP els 400.000 vots més respecte de les darreres eleccions. Uns vots que han tingut el preu d'or que la davallada socialista els ha comportat amb l'actual llei electoral, i que els genera un creixement desorbitat d'escons al Congrés. Així són les coses. Ara bé, la bonança electoral no ha de comportar necessàriament bonança per governar.

Aquesta seria la tercera incertesa: un sol partit, dipositari de la responsabilitat d'administrar reptes tan crucials com la crisi econòmica, o la revisió del pacte constitucional pel que fa a les aspiracions del concert econòmic a Catalunya, o el procés de pau al País Basc, dos reptes que són a l'agenda política de dues nacionalitats històriques de l'Estat que estan més vives que mai abans durant l'etapa post-Transició.

L'èxit d'Amaiur, que juntament amb el PNB ara tindrien una majoria absoluta al Parlament d'Euskadi, ha comportat un capgirament històric a la realitat basca, i en conseqüència a l'espanyola. Un govern basc més feble que mai i una agenda de procés de pau internacional amb la qüestió dels presos sobre la taula de la Moncloa, una carpeta oberta que s'haurà de gestionar amb una nova raó d'estat.

I la quarta incertesa. A Catalunya, una CiU majoritària malgrat les retallades es troba en la cruïlla de gestionar la governabilitat estant abocats a una negociació amb el PP sobre el concert econòmic, ara ja pacte fiscal, que sembla difícil. La posició de la coalició estarà molt marcada per una ERC amb un líder legitimat per aquelles consultes sobiranistes que van escalfar Madrid, Alfred Bosch, ara cap del grup d'ERC, que anuncia contundència impecable i pactes amb Amaiur per l'autodeterminació.

I per fi el PP, governant davant la conquesta dels drets civils, la igualtat de gènere, els matrimonis homosexuals o la llei de dependència.

Un capítol, aquest, ple de persones afectades per la incertesa.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

No hem de fer cap tracte

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans